

ЧУДНИЯТЪ ДѢЛО

IV.

Мина есенята. Дойде зимата. Една нощъ завалѣ снѣгъ. Първиятъ снѣгъ. Натрупа презъ нощта до колѣне. Децата дойдоха въ училище. Започна учението, но всички погледи летѣха навънъ, кждето хвърчеха снѣжинкитѣ като бѣли пеперудки.

Учитель Милко и неговитѣ ученици приказваха цѣлия часъ за новата гостенка, баба Зима. Научиха и пѣха и пѣсень за нея, пѣсень за снѣжинкитѣ — леки, бѣли пеперудки.

Свърши се часътъ. Учитель Милко изведе ученицитѣ си на двора. Тамъ, заедно съ него, тѣ почнаха да валятъ снѣжни топки, да ги трупатъ на купъ и скоро направиха грамадна снѣжна купа. А следъ това учительтъ издѣля голѣмъ дървенъ ножъ и съ него направи чуденъ снѣженъ човѣкъ и край него една снѣжна мечка.

Ученицитѣ отъ цѣлото училище гледаха слисани, заковани на мѣсто, никой дума не продумваше. Другитѣ учители гледаха смаени отъ учителската стая. Учитель Ненко не се стърпѣ, изкочи на двора, заплѣска ржце и завика на ученицитѣ:

— Ура-а-а! . . .
Викайте ура! Ура-а-а,
да живѣе учитель
Милко!

